

ΑΡΑΒΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

του ARNO WAGNER

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΛΗ - ΜΠΕΝ - ΟΥΛΛΑΧ

'Ο Αλή-μπέν-Ουλλάχ γονάτισε εμπρός στην καίρια του, που ή-
ταν στην άκρη τού χωριού, για να κάνει την κενονισμένη προσευχή
των πιστών. 'Ο ήλιος βασιλεύε εκείνη την ώρα και ο ούρανος είχε
πάει το χρώμα τού χρυσαφιού!

— 'Ω, μεγάλε Προφήτη! είπτε άναστενάζοντας ο Αλή-μπέν-
Ουλλάχ, δεν θα μπορούσα κι' εγώ επί τέλους να ιδώ χριστάκι στα
χέρια μου; 'Ω, Μωάμεθ, άγαπημένε τού 'Αλλάχ! Δός μου τόσο χρι-
στάκι και τόσα διαμαντιά, ώστε να χύνονται ανάμεσα από τὰ δάχτυ-
λά μου, και, μή την άγια πίστη που διδάξες στους μουσουλμάνους,
ας χάσει και τόν Παράδεισο και τὰ τριγυρά σου Ουρά!...

'Ο Προφήτης άκουσε τὰ λόγια τού Αλή-μπέν-Ουλλάχ και παρε-
κάλεσε τόν 'Αλλάχ να εκπληρώσει αυτήν τή φλογερή επιθυμία του!

'Όταν σού τέλος ο Αλή-μπέν-Ουλλάχ σημάωσε και πάλα ψηλά τὰ
μάτια του, είδε έναν άνθρωπο που ερχόταν από τὸ μέρος τῆς ερήμου.
'Ο άνθρωπος αὐτός χουβαίωσε ένα σακκά, που φωνάταν πολύ βαρύ.
Πλησίασε, άφησε τὸ σακκά τὸν κάτω και είπτε:

— 'Ο 'Αλλάχ είνε μεγάλος!

Συγχρόνως σταύρωσε τὰ χέρια
του και έσπυρε βαθειά, προς τὴν
άμμο:

— Καί ο Μωάμεθ είνε ο προφή-
της του! άπάντησε ο 'Αλή και ρώ-
τησε άμέσως τόν ξένο: 'Από ποῦ έρ-
χασαι, ξένε;

— Ρώτησέ με καίρια, που πάω,
άποκρίθηκε ο ξένος. 'Ο δρόμος μου
είνε μακριά άόμοια και ζητό φιλο-
ξενία.

— 'Αν βιάσεσαι, μπορείς να ζητή-
σης φιλοξενία στο άλλο χωριό, που
είνε παραέρα, είπτε ο Αλή-μπέν-
Ουλλάχ. 'Από ποῦ έρχοσαι, είπτε;

'Ο ξένος διάτασε ν' άπαντήσει. 'Ο
Αλή-μπέν-Ουλλάχ γέλασε και έδωσε
μονάχος τὸν τὴν άπάντησα:

— Από ποῦ μπορείς ναέρχασαι τό-
χα; 'Όποιος ερχεται από τὴν Δύση, δαι
μπορεί παρα ναέρχεται από τὴν δασί
τού Σόντ-μπέντ! 'Αν θέλεις να πάς
άνατολικά, τότε πρέπει να ζητήσεις
φιλοξενία στην άλλη άκρη τού χω-
ριού, για να μην έχης αἴσιο ποῖσι-
πρωί να διασχίσης πέρα ως πέρα ο-
λόκληρο τὸ χωριό.

'Ο ξένος κούταξε στα μάτια τὸν
'Αλή-μπέν-Ουλλάχ και τού είπτε:

— Έκείνο που θέλω εγώ είνε να
μὴ φανῶ καθόλου άπόψε μέσα στὸ
χωριό! Αὐτό σου τὸ λέω εμπιστευ-
τά! Ζητὸ τὴ σιωπή σου και τὴ φιλοξενία σου!

— Τί έχεις μέσα σ' αὐτό τὸ σακκά; ρώτησε τότε ο Αλή-μπέν-
Ουλλάχ.

— 'Όλο τὸ βίος μου, άποκρίθηκε ο ξένος. 'Έφργα από τὸν τόπο
μου, για ν' άποφύγω τὸς κληρονόμους μου, που πήγαιναν να με πε-
θάνουν μια ὥρα άργότερα! 'Αν σέ ρωτήση κανείς για μένα, μὴν πῆς
πὸς εἶμα ἔδω! Καί πρῶτ' ἀπ' ἄλλα, φίλασε καλά τὸ βίος μου!

— 'Ας είνε εὐλογημένο τὸ ὄνομα τού 'Αλλάχ! είπτε τότε ο Αλή-
μπέν-Ουλλάχ. Στέλνει έναν ξένο σὸ μένα τὸν άνάξιο! 'Εμτα μέσα
και πρόσταξε τῆς γυναίκης μου! Εἶσαι άρέντης άπόψε στο σπιτικό
μου και ο Αλή-μπέν-Ουλλάχ είνε δοῦλος σου!

— 'Ο 'Αλλάχ είνε μεγάλος! ...

χέρι, πήγε κοντά στον ξένο. 'Ήθελε να πάρει τὸ θησαυρὸ μέσα στην
άμμο και έπρεπε να ιδῆ προτίτερα αν ο ξένος κοιμόταν ήσυχος. Μὴ
τὴν ίδια στιγμή ο ξένος μασσιζώθηκε έπάνω στο στρώμα του και ἔ-
δραξε τὸ μαξιλά τού μαζαριού, που είχε στο χροιάρι του.

— Ποιὸς είνε αὐτῶ; ρωτάεσε.

'Ο Αλή-μπέν-Ουλλάχ έχρησε τότε τὸ μαζαίρι του και είπτε:

— Μὴ βάζης κακό με τὸ νοῦ σου, άδελφέ μου. 'Ήθελα να ιδῶ μο-
νάχα, αν ο άρέντης μου κοιμάται ήσυχα κάτω από τὴν τελευταίη μου
στῆγη. Μὰ μια που εἶσαι άόμοια κενονισμένος και έχεις να πάρης τό-
σο μαζαίρι δρόμο, δεν πρέπει να σηκωθείς από τόρα!

'Ο ξένος ζήτησε τὸ σακκά του, μα ο Αλή-μπέν-Ουλλάχ τὸν παρε-
κάλεσε να πάρη έναν ἄλλο άόμοια, και όταν εκείνος ξανακοιμήθηκε,
γέμισε τὸ σακκά του με πέτρες.

'Ο ξένος τὸ κατάλαβε άργά αὐτό, όταν είχε πια κάνει κάμποσο
δρόμο. 'Όστόσο, αν και ήταν περασμένο μεσημέρι, γύρισε πίσω.

— 'Ω, σὸ! φώναξε στὸν Αλή-μπέν-Ουλλάχ. Απαιτή θεοδίνει, που
έχεις τὴν αρχή τῆς βιανας! Δός μου
πισω τὸ βίος μου που μοῦζυρες;

— Τὸ βίος σου; είπτε ο Αλή-μπέν-
Ουλλάχ. Ποιὸ βίος σου μοῦ ζητάς;
Δεν ξέρω ποιὸς εἶσαι! Φεύγα γρήγο-
ρα ἀπ' ἔδω, γιατί άλλωςθι θα φωνά-
ξω τὸς τζοχανταραίους τού Χαλίφη.
Οἴτε σέ φιλοξενήσω, οἴτε σέ εἶδα
ποτέ μου!

'Ο ξένος έφυγε. Μὰ πρὸς τὸ βρά-
δυ ξανακοιμήσε μαζί με δυὸ τζοχαν-
ταραίους τού Χαλίφη. 'Ο Αλή-μπέν-
Ουλλάχ έκανε τὸν άνήξερο, όταν οί
άνθρωποι τού Καδὴ τὸν ρώτησαν:

— 'Εμεινε πῆς στο σπίτι σου αὐ-
τός ο άνθρωπος;

— 'Όχι, άποκρίθηκε ο Αλή-μπέν-
Ουλλάχ.

— Είνε ἀλήθεια πὸς ερχόταν από
τὸ μέρος τού Σόντ-μπέντ;

— 'Όχι, είπτε ο Αλή-μπέν-Ουλλάχ.
Αὐτός ερχόταν από τὴν 'Ανατολή τὴν
ὅια ὥρα που εγὼ ερχοῦμαι από τὴν
δασί τού Σόντ-μπέντ, όπου εἶχα
πάει για να πάρω τὸ βίος μου. Μὰ
τὸν Πρωφῆτη! 'Εγὼ ερχοῦμαι από
τὴν δασί κι' αὐτὸς από τὴν άνατολή!

— Τί πήγες να πάρης από τὴν
δασί τού Σόντ-μπέντ; ρώτησαν και
πάλλ οί τζοχανταραίοι.

— Τὸ βίος μου! άποκρίθηκε ο
Αλή-μπέν-Ουλλάχ. Φοβόδιωνα μὴ
μου τὸ κλέβουν ἔδω οί βεδουῖνοι και

τὸ εἶχα κρύψει εκεί. 'Εδῶ είνε, μπορείτε να τὸ ιδῆτε, και λέστε μου,
αν αὐτὸς ο ξένος μπορούσε ναῖχη τέτοιο θησαυρὸ! Λέει ψέμματα! Μὲ
είδε που ερχόμοινα με τὸ σακκά μου και θέλει να σῆς γελάση!

Τότε οί τζοχανταραίοι τού Χαλίφη εἶπαν στὸν ξένο:

— Καταλάβαμε. Φεύγα άμέσως. Εἶσαι άθῶος.

'Ο ξένος έφυγε τρέχοντας ὅσο μπορούσε περισσότερο. Τότε οί τζο-
χανταραίοι τού Χαλίφη έδωσαν τὸν Αλή-μπέν-Ουλλάχ και, μ' ἄλλες
τῆς διαμαρτυρίες του και τὰ ξεφωνήτα του, τὸν πήγαν στὸν Καδὴ.
'Ο Αλή-μπέν-Ουλλάχ δικαστήσε και καταδικάστηκε σὸ θάνατο.
Γιατί είχε πῆ πως τὴν προηγούμενη μέρα βρισκόταν στην δασί τού
Σόντ-μπέντ και γιατί είχε ὀρασιπῆ, ὅτι ο ξένος ερχόταν από τὸ μέρος
τῆς 'Ανατολῆς!

Στὴν δασί τού Σόντ-μπέντ τὴν προηγούμενη μέρα βρέθηκε σο-
κοτομένος ένας πλούσιος άνθρωπος. 'Ο κλέφτης που τὸν είχε σκοτώσει,
είχε πάρει τὸ θησαυρὸ που είχε μαζί του!

'Ετσι τὴν έθαψε ο Αλή-μπέν-Ουλλάχ. Μέσα σὸ λίγες ὥρες άπό-
χτησε κι' έχασε ὅ,τι ζήτησε ἀπ' τὸν Προφήτη. Μὰ έχασε άόμοια τὴ
ζωή του και τὸν Παράδεισο...

Τὸν κρέμασαν στην ψηλότερη χουμαδιά τῆς ὄσεως τὴν ὥρα
που βασιλεύε ο ή-
λιος και ο ούρανος
είχε πάει τὸ χρώ-
μα τού Χρυσου-
φιού!...

